

Dit duurde meestal slechts een gering aantal dagen, terwijl de „aangeplakte” kop geregeld eerder dood was dan de romp. Enkele malen week het leven minder snel, doch bleek het, dat onthoofde voorwerpen, die geen nieuwen kop gekregen hadden, evenlang leefden! Het eventueel nog een paar weken in het leven blijven der met een nieuwen kop voorziene dieren bleek dus eene quaestie van z.g. „taaiheid” te zijn, waarop de transplantatie hoegenaamd geen invloed had.

Bij nader onderzoek na den dood werd nooit eenig spoor van vergroeiing van organen waargenomen; slechts aaneenkleving der wondranden door geronnen bloed kon worden vastgesteld. Dit laatste komt geheel overeen met hetgeen geschiedt bij elke verwonding.

Aan het einde van hunne verhandeling stellen de auteurs de volgende „Schluszfolgerungen” op:

„Das Regenerationsvermögen geflügelter Vollkerfe ist gering. Kopf und Hals verbindende Innenorgane können nicht wieder verheilen, auch dann nicht, wenn der Eingriff auf Durchschneiden eines einzelnen Systems (Darm, Tracheen, Muskeln oder Nerven) beschränkt wird. Damit entfallen die Voraussetzungen für die Möglichkeit von Kopftransplantationen und alle aus diesen gezogenen Folgerungen (Induzierbarkeit von Färbung und Geschlechtsfunktionen des Rumpfes durch den fremden Kopf). Von FINKLER musz verlangt werden, dasz er Belegstücke für seine gegenteiligen Behauptungen der histologischen und physiologischen Nachprüfung durch Fachgelehrte zugänglich macht. Dahin von deutscher Seite an ihn gerichteten Aufforderungen hat er bisher nicht entsprochen. Die Wissenschaft hat angesichts der allen Erfahrungen widersprechenden Angaben des Wiener Autors keine Veranlassung, sich weiter mit ihm und seinen Schriften zu beschäftigen, solange diese Bedingung nicht erfüllt ist.”

Schovenhorst, Putten,
Juli 1925.

J. Th. OUDEMANS.

Over het voorkomen van *Phytobius velaris* Gyll. (Faun. nov. sp.) op Terschelling.

In een uitvoerige publikatie over de fauna van het eiland

Borkum deelt O. SCHNEIDER ¹⁾ o.a. omtrent *Phytobius velaris* Gyll. mede:

„In den Artemisia-Kolonien am mitlen Hoop am Boden häufig, deshalb oft im Gesiebe aus dem Flutgenist auf der Aussenweide”, wat den indruk verwekt, dat *Artemisia (maritima L.?)* de voedselplant zou zijn.

Nu gelukte het mij op den laatsten namiddag van een kort verblijf op Terschelling, op 5 Aug. 1925, genoemde Curculionide in aantal te verzamelen op het zuidweststrand en wel van *Plantago maritima L.* Bij het bewerken van de oevers der aldaar talrijke zilte plassen, door opwerpen van water (voor oeverdieren als *Heterocerus*, *Dyschirius* e.a.), verscheen ook een kleine Curculionide, die, zooals mij spoedig bleek, in aantal op *Plantago maritima* aanwezig was. Het gelukte mij nl. door afkrabben en afslaan van de aan de oevers staande *P. maritima* den *Phytobius* in aantal in het water te werpen; enkele bevonden zich in copula.

Daar, waar de oeverkanten met *Triglochin maritima L.* begroeid waren, verscheen, bij het bewerken van de plant, niet een enkele *Phytobius*. Dit duidt m. i. duidelijk er op, dat *Plantago maritima*, zoo niet de, dan toch één van de voedselplanten van *Ph. velaris* is.

Wat nu de kenmerken van de soort betreft, het navolgende:

Dr. EVERTS, die als altijd met groote bereidwilligheid het materiaal voor mij onderzocht ²⁾, maakte mij opmerkzaam op het feit, dat de auteurs de soort zeer verschillend beschrijven wat betreft de kleur der pooten. De diagnosen er van zijn in de bekende handboeken als volgt:

EVERTS (Coleoptera Neerlandica, Bd. II, 1903, blz. 696) zegt: „Pooten geheel roodachtig, de dijen soms aan het uiteinde iets berookt”.

REITER (Fauna Germanica, Bd. V, 1916, blz. 178) zegt: „Schkl. rötlichgelb, meist mit dunklerem Ringe vor der Spitze”.

BEDEL (Faune des Coléoptères du Bassin de la Seine, Tome VI, 1888, blz. 182): „Pattes rougeâtres”. (Deze soort komt niet voor in het „Bassin de la Seine”).

SEIDLITZ (Fauna Baltica, 1891, Blz. 634, en Fauna Trans-

1) Die Tierwelt der Nordsee-Insel Borkum; Abh. Nat. Ver. Bremen 1898, Bd XVI, A.1 blz. 76.

2) Eerst hield ik de soort voor *velaris*, later voor *quadrituberculatus*; het bleek, dat het eenige *velaris*-exemplaar van REITER, dat ik bezat, afkomstig van Paskau, toevallig geheel afwijkend van kleur is.

sylvanica, 1891, blz. 706) : „Schkl. gelb, bisweilen mit dunkler Sp.“.

REDTENBACHER (Fauna Austriaca, II. Bd., 1874, blz. 354): „Beine röthlich-gelbbraun.“

BACH (Käfer Deutschlands, II. Bd., 1854, blz. 485) : „Beine röthlich-gelbbraun“.

KUHNT (Illustrierte Bestimmungstabellen der Käfer Deutschlands, 1913, blz. 987) : „Schenkel rotgelb mit oft dunkler Spitze“.

Door vergelijking van een materiaal van ca. 130 exemplaren heb ik gevonden, dat de dijen, bij zwakke vergrooting gezien, donkerbruin zijn; bij sterke vergrooting blijkt de kleur, zooals Dr. EVERTS mij meedeelt, lichter of donkerder roodbruin, onuitgekleurd nagenoeg geheel roodachtig, ook wel eens nog donkerder te zijn; naar het uiteinde en aan de basis door witachtige schubjes geringd, daardoor in het midden en aan den top donkerder schijnend. De soort is verder door de door EVERTS (l.c.) aangegeven kenmerken van den aanverwanten *quadrituberculatus* duidelijk te onderscheiden. Bijzonder karakteristiek voor *Ph. velaris* is, dat de bovenzijde over de geheele oppervlakte of hoofdzakelijk op het halsschild en op het voorste gedeelte der dekschilden, wat meer of wat minder, met kleine goudglanzige schubjes is ingestrooid; overigens met donkere schubjes en al of niet door witgrauwe of grauwgele schubjes meer of minder marmerachtige geteekend, zoodat naast zeer donkere ook licht gekleurde exemplaren voorkomen, met allerlei overgangen; soms blijven op de donkere dekschilden nog slechts eenige witgeschubde spikkels over.

De zijden van het halsschild zijn scherp afstekend witgrauw of meer of minder bruingeel geschubd; een enkele maal is dit schubbenkleed tot een enkel scherp afstekend licht gekleurd vlekje gereduceerd.

Ook de onderzijde is wit- en bruingeelachtig geschubd. Op de middellijn van het halsschild bevindt zich een, soms scherp afstekende, lichtgekleurde schubbenlijn. De naad der dekschilden is veelal lichter gekleurd. In het algemeen kan gezegd worden, dat het schubbenkleed zeer veranderlijk is, zoodat wat de uitbreiding der tinten, alsook wat de kleur betreft. Het eenige exemplaar uit Paskau van REITTER, dat ik bezit,

is geheel donker, met talrijke kleine metaalglanzende schubjes en slechts met weinige witte schubjes bekleed; de geschubde band aan de zijden van het halsschild is onduidelijk; de pooten zijn geheel roodachtig met iets donkerder tarsen. Het exemplaar maakt den indruk, meer of minder afgewreven te zijn.

Ongetwijfeld zal ook elders in ons land, waar *Plantago maritima* groeit, deze soort te vinden zijn, b.v. langs de Schelde bij Bergen op Zoom, waar dezelfde ziltplanten als op Terschelling voorkomen. Door afslepen van *Plantago maritima* kon ik geen enkel exemplaar bemachtigen.

Hilversum, September 1925.

A. RECLAIRE.

Mededeeling van den Secretaris.

Dr. H. J. LYCKLAMA á NIJEHOLT heeft doen drukken eene „Naamlijst van de Nederlandsche Microlepidoptera.”

Een aantal exemplaren werd door hem bij het Secretariaat gedeponneerd. Leden der N.E.V., die van den schrijver geen exemplaar ontvingen, kunnen van den Secretaris der N.E.V. gratis een ex. ontvangen. De prijs voor niet-leden der N.E.V. bedraagt f 1.—.

DE SECRETARIS DER N.E.V.

Naamlijst van de Nederlandsche Microlepidoptera.

Volgens de lijst van STAUDINGER en REBEL 1901 eene lijst samenstellende van de Nederlandsche Microlepidoptera, bleken er zoovele soorten te zijn, waarbij verschil omtrent variëteit of soort was tusschen SNELLEN en STAUDINGER, dat ik er mij toe bepaald heb, alleen die soorten te vermelden, waar hieromtrent bij STAUDINGER iets vermeld was.

Om tot eene volledige lijst te kunnen komen, volgen hier alle soorten, waaromtrent eenige twijfel kan bestaan; ook die, waarbij men dadelijk kan zeggen, dat eene andere soort bedoeld is, of welke zeker niet hier te lande gevangen zijn, heb ik vermeld.

Het zou mij zeer aangenaam zijn, wanneer vele lepidopterologen hun aandacht hieraan wilden schenken en op de volgende Zomervergadering der N.E.V. mededeelen, welke soorten nog in de lijst moeten worden opgenomen.